

PÉTER 1. LEVELE

1-2.

Jézusnak számos tanítványa volt, közülük tizenkettőt választott ki, hogy apostolai legyenek, ezek egyike Simon Péter volt. Péter foglalkozását tekintve halászmunkás volt, Jézus pedig elhívta őt, hogy emberhalásszá legyen. A korai egyház hagyományai szerint Péter rendkívül impulzív természetű volt, emellett nagy termetű, aki vezető szerepet töltött be a korai egyházban.

Most pedig nézzük meg Péter első levelét, amelyet az első versben a következőképpen indít:

Péter, Jézus Krisztus apostola, Pontusz, Galácia, Kappadócia, Ázsia és Bitinia szórványában élő jövevényeknek,

A görög eredetiben valóban ez áll: Akik szét vannak szóródva ezeken a területeken. A korai egyház fennállásának korai szakaszában üldözni kezdték a jeruzsálemi gyülekezetet, aminek eredményeként a keresztények szétszóródtak a világban.

Péter tehát azokhoz a keresztényekhez intézi ezt a levelet, akik a üldöztetések hatására - amelyekről az Apostolok Cselekedeteiben is olvashatunk - szétszóródtak a világban. Ez a levél elsősorban zsidó hívőknek íródott, akik arra kényszerültek, hogy elhagyják Jeruzsálemet, amikor az ottani gyülekezetet üldözni kezdték. Ahogy azonban az 1. Péter 2:10-ből kiderül, Péter nem kizárólag zsidó hívőknek ír, hanem pogányokból lett keresztényeknek is. Ha tovább olvasunk az 1. Péter 1-ben látjuk, hogy Péter a következőket írja azokról, akiknek ezt a levelét címzi:

akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint.

Valóban létezik egy olyan tanítás, amely a kiválasztásról szól, vagyis arról, hogy Isten kiválasztja azokat, akik öröklik majd az üdvösséget. A kiválasztás azonban az Isten eleve elrendelése szerint történik, vagyis Isten előzetes tudása szerint. E két dolog mindig együttesen fordul elő az Igében. Ha valaki hisz abban, hogy Isten mindent tud, akkor nem jelent a számára problémát a kiválasztás vagy eleve elrendelés tana sem, szemben azokkal, akik nem egy mindent tudó Istenben hisznek, hanem olyan Istenben, akinek tudása erősen behatárolt.

Az efézusiakhoz írt levél első fejezetében, a 4. versben ezt olvashatjuk: „Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt.” Az 1. Péter 1:2-ben pedig azt olvashatjuk: „akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint.” Az 1 János 3:20 elárulja nekünk, hogy Isten mindent tud. Ha azonban Isten mindent tud, már nincs mit megtudnia. Számunkra ezt azért olyan nehéz megérteni, mert az életünk időhöz kötött. Mi nap nap után egyre csak lépegetünk előre, az idő vízszintes tengelyén, Isten azonban egy teljesen más szemszögből látja a dolgokat. Ő a lineáris idődimenzió felett helyezkedik el, és nincs rákényszerülve arra, hogy az emberekhez hasonlóan múltban, jelenben és jövőben gondolkodjon, mert egyszerre látja a dolgok kezdetét és a végét is.

Mivel tehát Isten mindent tud, azt is tudja már előre, kik üdvözülnek majd. Pontosan erről szól az eleve elrendelés, amit akár Isten előzetes tudásának is nevezhetünk. Mivel Isten előre tudja, hogy kik válaszolnak majd szeretetére és kegyelmére, őket választotta ki arra, hogy Isten gyermekei lehessenek. Erről szól tehát a kiválasztás Isten eleve elrendelése szerint. De olvassuk csak tovább:

akik ki vannak választva az atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által az engedelmségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre:

Az üdvösség munkájából a teljes Szentháromság kiveszi a részét: kiválasztva az Atya Isten eleve elrendelése szerint ... megszentelve a Lélek munkája által ... és meghintve, vagyis megtisztítva Jézus vérével. Nekik Péter a következőket mondja:

Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen.

A görög kegyelem, „kárisz“ szó tipikus görög köszöntés volt. A héber békesség, „salom“ kifejezés görög megfelelője.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre,

Péter első levelét egyfajta doxológiával kezdi, azt mondja a 3. versben: „*Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül feltámadása által élő reménységre*“. A reménység minden ember számára nagyon fontos, hiszen az viszi előre az embert. Sokszor már közel állunk ahhoz, hogy feladjuk az egészet, de valahogy mégiscsak reménykedünk, hogy megváltoznak a dolgok. Mivel a szívünkben ott él a reménység, nem adjuk fel, hanem tovább megyünk.

Amikor Jézus tanítványai látták Jézus csodáit és hallották tanítását, reménységüket Jézusba, mint Messiásba, vetették. Hitték, hogy Jézus a Megváltó. Hiszen ne feledjük, hogy a Máté 16-ban éppen Cézarea Filippi területére ért, és megkérdezte tanítványait, hogy mit gondolnak Róla? Ekkor a 16. versben Simon Péter megszólalt és így felelt: „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten fia.*“ Jézus így válaszolt neki: „*Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.*“ A tanítványok tehát meg voltak győződve arról, hogy Jézus a Messiás. A kereszt azonban sok mindent megváltoztatott. A tanítványok ugyanis nem értették meg, hogy a Messiásnak szenvednie kell majd, sőt mi több, meg is kell majd halnia. Az erről szóló ószövetségi prófeciákat figyelmen kívül hagyták, és csak azokra fektették a hangsúlyt, amelyek a Messiás eljövendő királyságát vetítették előre. A tanítványok csak erre koncentráltak, és közben azon tanakodtak, ki milyen pozíciót tölt majd be az eljövendő királyságban. Sőt mi több, nem csak tanakodtak, hanem egymás közt vitatkoztak is azon, hogy ki lesz majd közülük nagyobb Isten országában. Mint tudjuk, Jakab és János édesanyja oda is ment Jézushoz, és megkérte őt, hogy két fia hadd üljön majd Jézus jobbán és balján az Ő országában. Azt is meg kell értenünk, hogy a tanítványok arra számítottak, hogy Jézus bármelyik pillanatban megalapítja az ő országát. Amikor Jézus hamarosan bekövetkező haláláról beszélt nekik, ez mindig felzaklatta a tanítványokat.

Térjünk csak vissza a Máté 16-ba. Nem sokkal azután, hogy Péter megvallja Jézusnak, hogy Ő a Krisztus, az élő Isten Fia, Jézus nyíltan szól tanítványainak a haláláról. Mit látunk a 22. versben? „*Péter ekkor magához vonta Jézust és feddeni kezdte: Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!*“ A tanítványok nem értették, hogy a kereszt és Jézus halála központi szerepet játszik a megváltásban. Erre csak Jézus feltámadása után döbbsentek rá. Így amikor Jézus kilehelte a lelkét a kereszten, lényegében vele haltak meg a tanítványai is. Jézus halála után teljesen összetörték, elveszítették a reményt.

Nézzük csak meg mit mondanak a tanítványok az emmausi úton a Lukács 24-ben. Jézus - feltámadása után - két tanítvány mellé szegődött, akik szomorúan beszélgettek. A két tanítvány nem ismerte fel Jézust, pedig Ő megkérdezte tőlük, miért lógatják az orrukat, miért ez a nagy szomorúság? Erre ők a 18. versben így válaszoltak: *„Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?”* *„Mi történt?”*- kérdezte tőlük. *Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt; hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.”* Jézusban reménykedtek, hitték, hogy Jézus a Messiás, a Megváltó, de megölték őt, tehát mindennek vége, nincs többé remény. A 25. versben Jézus így szólt hozzájuk: *„Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták!”* Ekkor Jézus egymás után fedte fel előttük azokat az ószövetségi próféciákat, amelyek előre megjövendölték, hogy a Messiásnak szenvednie kell és meg is kell halnia. Amikor a faluhoz értek, Jézus úgy tett, mintha tovább akarna menni, de azok unszolták és kérték, maradjon velük, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már. Jézus tehát velük maradt. 30. vers: *„És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előttük. Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”* Vagyis azt mondják, igen, tudnunk kellett volna, hogy ő az. 33. vers: *„Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe.”* Szerintem siettek amennyire csak tudtak, hogy azt a mintegy 14 km-es utat minél hamarabb megtegyék, és elmondhassák a tanítványoknak, hogy látták a feltámadt Krisztust.

Mit is mondtak a tanítványok az emmausi úton? *„Abban reménykedtünk”,* múlt időben. Mielőtt felismerték volna Jézust, úgy érezték, a reménységük meghalt. Az 1 Péter 1:3-ban pedig ezt írja Péter: *„Áldott a mi urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket, Jézus Krisztusnak a halottak közül feltámadása által, élő reménységre.”* Nem halott a reménység - Jézus Krisztusban élő reménység van, mégpedig azért, mert Jézus feltámadt a halálból. Ha Jézus nem támadt volna fel a halálból, ma nem létezne keresztény egyház, hiszen az egész alapja éppen Jézus Krisztus feltámadása. Mivel azonban Jézus Krisztus feltámadt a halálból, nemcsak egyszerűen reménységünk lehet, hanem élő reménységünk. Ezenkívül tudhatjuk, hogy örökösársak vagyunk Jézus Krisztussal együtt, hogy valóban miénk az az örökség, amelyet Isten nekünk szánt.

Pál az efézusiakhoz írt levelében, amikor értük imádkozott, az 1. fejezet 18-ban azt kéri, *„hogyan meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között.”* Te vajon tisztában vagy azzal, hogy milyen reménységre hívott el Isten, hogy melyek az Ő örökkévaló tervei rád nézve? Hogy micsoda dicsőséges jövő vár ránk? Ott élhetünk majd az Ő országában, az Ő jelenlétében örökkön örökké. Pál tehát azért imádkozott, hogy meglássák, hogy milyen élő reménységre hívta el őket Isten és hívott el bennünket is, és milyen gazdag a mi örökségünk, amely a mennyben vár ránk. Ami az 1 Péter 1:4 szerint *„szeplőtelen, hervadhatatlan, soha el nem múló örökség”.*

Érdekes, hogy a Bibliában mindig egyensúlyban áll az Isten mindenhatósága és az ember felelőssége. Az Ige mind a kettő mellett állást foglal: egyrészt tehát igaz az, hogy Isten mindenható, másrészt viszont az is igaz, hogy mi, emberek, egy bizonyos felelősséget hordozunk. Ez annyi jelent, hogy nekünk válaszolnunk kell Istennek - ez a mi felelősségünk, a mi részünk. Sajnos ezt a két dolgot korlátozott gondolkodásunkkal nem mindig tudjuk összeegyeztetni, de ez még nem zárja ki, hogy mindkét dolog igaz.

Az 1 Péter 2-3-ban Péter arra fekteti a hangsúlyt, hogy Isten mindenk felett való: „*akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által az engedelmisségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre*“.

Áldott a mi urunk Jézus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusban a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Eddig a pontig csak Isten munkájáról van szó - Isten az, aki mindezt elvégzi, aki mindezt megteszi. Ha azonban tovább olvasunk, a mi részünkre, feladatunkra is fény derül.

Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre,

Mi tehát ebben az egészben a mi feladatunk? Hinni. Isten végzett el mindent, egy fontos feladatot sem hagyott ránk, hiszen mi nagyon gyengék vagyunk, úgys csak tönkretennénk mindent. Isten mindent elvégzett és nekünk csak egyetlen feladatunk van, hogy higgyünk.

Egyszer Jézustól megkérdezték, mégpedig a János 6:28-ban: „*Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?*“ Jézus ezt felelte nekik: „*Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.*“ Isten tehát elvégezte a munkát, a mi részünk pedig – ahogy a hatodik verben olvassuk -, hogy örvendezzünk Benne és abban amit elvégzett. Igen én örvendezek, örülök annak a munkának, amit Isten értem elvégzett, örülök annak az örökségnek, amely már az enyém Jézus Krisztus által, örülök annak, hogy örök életem van, örülök a reménységnek, ami egy élő reménység, mert Jézus feltámadt a halálból.

Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megsomorodtatok különféle kísértések között,

vagyis különféle megpróbáltatások között. A zsidók korábban már fellázadtak a római hatalom ellen, hat évvel a levél megírása után egy újabb lázadás tört ki, amely végül Jeruzsálem pusztulását eredményezte, mégpedig Titusz keze által. Ezt követően még egyszer fellázadnak majd, Hadriánusz uralkodása alatt, erről azonban már keveset tudunk, hiszen akkor már nem élt Josephus, a történetíró, aki mindezt feljegyezhetné volna.

A zsidókat tehát azokban az időkben üldözték egyrészt nemzeti hovatartozásuk miatt, másrészt a Jézus Krisztusban hívő zsidók még nagyobb megpróbáltatásoknak voltak kitéve ezen a területen. Péter tehát azt mondja a hatos versben: „*ezen örvendeztek...*“ - vagyis azon, amit a jövő tartogat számotokra, hiszen tudjátok, hogy örök életek van, hogy az örökség már a tiétek, bár most komoly megpróbáltatásokat kell kiállnotok. Péter hozzáteszi, hogy még valamit tudniuk kell:

hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.

Ezért kellett tehát ennek így lennie - Isten arra használta a kemény megpróbáltatásokat, hogy megtisztítsa az Ő népét. Bizony, az Úr gyakran teszi ezt a mi életünkben is. Isten megengedi, hogy megpróbáltatásokon menjünk keresztül, hogy próbára tegye hitünket és megerősítse azt. A mi megpróbált hitünk ugyanis számára sokkal, de sokkal értékesebb a veszendő aranynál:

„hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor - a görög eredetiben itt az „apokalipszis“ szó szerepel - méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre“.

Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek,

Jelenleg mi is abban a helyzetben vagyunk, mint azok, akiknek Péter ezt a levelet írta, hiszen nem láttuk Jézust, mégis szeretjük Őt. Én is csak leírhatatlan boldogságot érzek, örülök annak, hogy örök életem van, örvendezek abban, hogy egy örökség vár rám a mennyben, örülök az üdvösségemnek, az élő reménységemnek mégpedig olyannyira, hogy azt szavakba önteni nem lehet.

mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.

Ezt az üdvösséget keresték és kutatták a próféták, akik a nektek szánt kegyelemről prófétáltak, kutatva, hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennük levő lelke, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről.

Péter szerint a próféták nem értették teljesen mindazt, amit leírtak. Emlékezzünk csak vissza, hogy Dániel próféta könyvében az Úr sok mindent megmutatott Dánielnek, aki egyszer csak megkérdezi (12:8): *„Uram, mi lesz végül mindebből?“* S Dániel azt is elmondja itt nekünk, hogy hallotta ugyan, de nem értette ezeket a dolgokat. Kérdésére Isten így válaszolt: *„Menj el, Dániel, mert ezek az igék le vannak zárva, és el vannak pecsételve a végső időig.“* Vagyis ne törődj ezzel Dániel, mert ezek a dolgok később válnak érthetővé. A 22. zsoltár 31-es versében ezt olvashatjuk: *„Az utódok szolgálják őt, beszélnek az Úrról a jövő nemzedéknek. Jönnek, és a születendő népnek hirdetik majd, hogy igaz, amit ő tesz.“* Itt is arról van tehát szó, hogy a leírtak a jövő nemzedéknek szólnak, és az írók nem értik teljesen mindazt, amit lejegyeznek. A próféták tehát gyakran maguk sem értették pontosan, mindazt amit leírtak, bár szerették volna érteni. Vajon mire gondolhatott Ézsaiás, amikor az Ézsaiás 9-ben, az 5. verstől kezdődően egy csodálatos próféciát jegyez le az eljövendő Messiásról: *„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól foga mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!“* Ugyanez a próféta Ézsaiás 53-ban a következőket is lejegyezte: *„Megvetett volt, és emberektől elhagyatott, fájdalmak férfija, betegség ismerője. Eltakartuk arcunkat előle, megvetett volt, nem törődünk vele. Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza. ... Mindnyájan tévelyegtünk mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűneierért.“*

Képzelnék csak el, hogy Ézsaiás a Messiásról mint hatalmas uralkodóról ír, aki megalapítja országát, később pedig megjövendöli ugyanennek a Messiásnak a halálát. Ez a két prófécia látszólag ellentétben állt egymással, biztosan Ézsaiás sem értette teljesen, hiszen az egyik helyen azt látjuk, hogy uralkodni fog a Messiás, a másik helyen pedig azt, hogy megkínózzák és megölik. Mindaz amit Ézsaiás lejegyzett Szentlélektől ihletett, de el tudom képzelni, hogy maga Ézsaiás is értetlenül állt mindaz előtt, amit leírt. Hiszen, hogyan lehetséges, hogy örökké uralkodik a megváltó, egy másik prófécia szerint pedig megölik.

Visszatérve tehát az 1. Péter 1-be: ezek a próféták is kutatták, *„hogy melyik vagy milyen időről tett kijelentést a Krisztus bennük levő Lelke, amikor előre bizonyosságot tett a Krisztusra váró*

szenvedésekről, és az ezeket követő dicsőségről.“ Maguk a próféták sem értették teljesen az általuk lejegyzett próféciákat. Gondoljunk csak bele, hogy Dávid mit gondolhatott, amikor a 22. zsoltárt írta, ami ugye így kezdődik: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el? Távol van tőlem a segítség, pedig jajgatva kiáltok! Istenem! Hívlak nappal, de nem válaszolsz, éjszaka is, de nem tudok elcsendesedni. Pedig te szent vagy, trónodon ülsz, rólad szólnak Izráel dicséretei.*“ A zsoltár a későbbiekben leírja Krisztus kereszthalálát, ahogy a megváltó kezét és lábát átlukasztják, stb. Tehát a próféták sem értették teljesen a Krisztus szenvedéseiről szóló jóvendeléseket, valamint a szenvedést követő dicsőséget megjövendölő próféciákat. A próféták megpróbálták felfogni, de nem értették teljesen, mert ezek a próféciák nem nekik szóltak, hanem az eljövendő nemzedékeknek.

A próféciák azért íródtak, hogy az emberek azokat olvasva ill. az aktuális eseményeket követve megértsék a kettő közötti összefüggést. Más szavakkal: hogy megértsék, Istennek milyen terve volt az üdvösségre vonatkozóan, hogy megértsék Jézus Krisztus kereszthalála elengedhetetlen volt ahhoz, hogy mi üdvözülhessünk, hogy egy szent papságnak nevezetethessünk, hogy gyümölcsöt teremhessünk az Ő dicsőségére.

Ők azt a kijelentést kapták, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgálnak azokkal, amikről most az evangélium hirdetői prédikálnak nektek a mennyből küldött Szentlélek által, és amikbe angyalok vágyakoznak beletekinteni.

Isten tehát a megváltás tervét Jézus Krisztus által mintegy titokban tartotta, még az angyalok is vágyakoznak beletekinteni abba, amiről az evangélium hirdetői prédikálnak a mennyből küldött Szentlélek által.

Ezért tehát elméteket is felkészítve,

Álljunk csak meg egy pillanatra - nézzük csak meg, hogy mit ír a Károli fordítás: *„Annak okáért felövezvén elmétek derekait,*“ Azért tartom fontosnak ezt megemlíteni, mert kulturális vonatkozásai vannak a zsidók számára. Abban az időben a férfiak hosszú, bokáig érő köntöst viseltek. Ha azonban kénytelenek voltak valami oknál fogva futásnak eredni, vagy valamiféle fizikai munkát végezni, akkor a hosszú köntös erre a célra nem igazán felelt meg, ezért a köntösük alját felhajtották, és egy övvel a derekuk köré erősítették. Így, most már a köntösük csak a térdükig ért, és ennek köszönhetően most már tudtak futni vagy dolgozni. Vagyis, amikor azt írja az Ige, hogy övezd fel elméd derekait, akkor ez valóban azt jelenti - amint az új fordításban is olvashatjuk -, hogy készítsétek fel elméteket, gondolkodjatok el ezeken a dolgokon.

Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek,

Ne éljétek úgy, mint amikor Isten igazságával szemben még tudatlanok voltatok. Ne éljétek úgy, ahogy megtérésetek előtt éltetek. Ne feledjük, hogy az embernek van teste, elméje és lelke, és az ember elméje fölött a test vágyai igyekeznek uralkodni. Annál az embernél azonban, aki újjászületett, már nem a test van az első helyen, hanem a lélek kerül az első helyre. Aki újjászületett, annál a sorrend megváltozik, lélekből, elméből és testből áll. Az újjászületett ember felett nem a testi vágyai uralkodnak. A test a harmadik helyre szorult és a lélek került előtérbe - számára az élet már többről szól mint az evésről és az ivásról, az újjászületett ember már a

lélek dolgaival van elfoglalva. Gondolkodását többé már nem a test dolgai kötik le, amelyek a halálba visznek. Péter tehát azt mondja a 14-es versben, *„mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek a tudatlanságotok idején voltak bennetek“*. Ne engedjétek, hogy azok határozzák meg a gondolataitokat és a cselekedeteiteket, egész életeteket. Ha a világban napjainkban körülnézünk, akkor pontosan ezt látjuk azok életében, akik nem ismerik Krisztust. Nagyon sok ember csak azért él, hogy testi vágyait kielégítse.

hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek, egész magatartásotokban.

Isten tehát egy másfajta életre - szent,tiszta életre - hív el bennünket. Isten tehát arra hív el bennünket, hogy a lélek szerint éljünk és ne a test vágyai szerint.

úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.“

Ezt mondta Izráel Istene akkor, amikor nekik adta a törvényt.

Ha pedig mint atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevénységeitek idejét,

Félelemmel, vagyis Istent félve, tisztelve.

tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáiktól örökölt hiábavaló életmódotokból,

Most már nem hiábavaló az életünk, nem a testi vágyaink határozzák meg az életünket és teszik azt üressé; most már a lélek szerint élhetünk bővülködő életet. Jézus megváltott bennünket és kiszabadított bennünket a bűn rabságából, abból a börtönből, amelyben a test tartott bennünket. Nem veszendő dolgokon - ezüstön vagy aranyon - váltattatok meg. Az ezüst és az arany ugyanis veszendő dolgok, nem maradnak meg örökre, az emberek lelke azonban örökkévaló, az örökkévaló dolgokat azonban nem vásárolhatjuk meg múlandó dolgokkal. Mi sem vásárolhatjuk meg az üdvösségünket, nem is érdemelhetjük - az üdvösség Isten ajándéka, kegyelmi ajándék, egy olyan munka, amelyet száz százalékban Isten végzett el, a mi részünk pedig mindössze annyi, hogy azt elfogadjuk.

Tehát *„nem veszendő dolgokon ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáiktól örökölt hiábavaló életmódotokból“*, és mivel Péter elsősorban a hívő zsidónak ír, mintegy rámutat azokra a különféle hagyományokra, amelyek napjainkban is számos zsidó életét meghatározzák. A zsidó kultúrában nagyon sok tradíciót találunk, de ezt persze más kultúráról is elmondhatjuk. Minden kultúrában találunk számos olyan hagyományt, amelyek mára már nagyon mély gyökereket vertek abban az adott kultúrában, de amelyektől érdemes lenne megszabadulni.

Gondoljunk például a karácsonyra. Annyira része már a kultúránknak a karácsony megünneplésének hagyománya, hogy ha azt mondanám, hogy többet ne ünnepezzük meg a karácsonyt, egyesek biztosan azonnal megköveznének. Annyira idegennek érezzük ezt a gondolatot, pedig az, amit mi karácsonyként ünneplünk, és egy keresztény ünnepnek tartunk, eredetileg egy pogány ünnep volt, amelyet később keresztény tartalommal töltöttek meg, hogy a keresztények is ünnepezhessék. Eredetileg tehát a karácsony egy pogány ünnep volt, nem is

karácsonynak hívták, a téli napfordulót ünnepelték ilyenkor. Később azonban keresztény tartalommal töltötték meg és azt mondták, hogy mi lenne, ha ilyenkor ünnepelnénk Krisztus születését. Pedig Jézus ugye nem december 24-én született, mégis akkor ünnepeljük a születésnapját. Mi is azt tehetjük, amit a világ többi részén sokan tesznek, elmehetünk, ajándékokat vásárolhatunk, feldíszíthetjük a karácsonyfát, azt tehetjük, amit a pogány világ is tesz. De ha már megtartjuk ezeket a hagyományokat, legalább figyeljünk arra, hogy valóban keresztény tartalommal töltsük meg azokat és ne csak hiábavaló pogány ünnepeket üljünk a világ módjára.

tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.

A megváltás elképzelése már az Ószövetségben is jelen volt, az áldozati bárány visszanyúlik egészen az egyiptomi rabság idejéig, amikor egy bárányt kellett minden zsidó családnak feláldoznia és annak vérével megkenni az ajtófélfájukat, ahhoz, hogy az elsőszülöttjük életben maradjon. Az áldozati bárány áldoztatott fel az elsőszülött helyett. A 2. Mózes 12-ben erre nézve Isten a következő utasításokat adja: *„Ennek a hónapnak a tizedikén vegyen magának mindenki egy bárányt, családonként és házanként egy bárányt... Legyen a bárány hibátlan, hím és egyéves. Ennek a hónapnak a tizennegyedik napjáig tartások magatoknál, azután este vágja le Izráel egész gyülekezeti közössége. Vegyenek a vérből, és kenjék a két ajtófélfára és a szemöldökfára azokban a házakban, ahol megeszik... Mert átvonulok ezen az éjszakán Egyiptom földjén, és megölök minden elsőszülöttet Egyiptom földjén, akár ember, akár állat ez. De az a vér jel lesz házaitekben, amelyekben ti laktok. Ha meglátom a vért, kihagylok benneteket és tirájtatok nem lesz pusztító csapás, amikor megverem Egyiptom földjét.“* Itt jelenik meg tehát először az áldozati bárány képe, amely már Jézus Krisztusra mutat, aki meghalt bűneinkért, akinek a vére kiontatott azért, hogy nekünk üdvösségünk lehessen.

Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott,

Isten tehát már a világ teremtése előtt eltervezte, hogy elküldi a fiát és általa váltja meg a világot, ugyanis Isten már akkor tudta, hogy az ember elbukik majd és vétkezik. Ennek ellenére Isten meg akarta mutatni az embereknek a szeretetét, ezért már a teremtés előtt eltervezte, hogy elküldi a Fiát, aki magára veszi majd az emberek minden bűnét és elszenvedi az Atyától a bűnért járó büntetés, majd meghal értük és helyettük a kereszten. Ha bármikor kétségeink támadnának Isten irántunk érzett szeretete felől, elég ha a keresztre nézünk, ahol Isten megmutatta a szeretetét irántunk, ahol Jézus meghalt a bűnösökért - értünk akkor, amikor még mi az ellenségei voltunk.

Ő ugyan a világ teremtése előtt kiválasztatott, de az idők végén jelent meg tiértetek, akik általa hisztek Istenben, aki feltámasztotta őt a halottak közül és dicsőséget adott neki, hogy hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.

Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívvel szeressétek,

Az evangélium üzenete a hívők számára valóban az, hogy szeressük egymást. János evangéliumában, a 13. fejezet 34-ben ezt mondja Jézus: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.“* Pál az 1 Korinthus 13-ban pedig azt is leírja, hogy milyen szeretettel szeressük egymást: *„A szeretet*

türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik.“ Ilyen szeretettel kellene viseltetnünk egymás iránt - tiszta szívvel, kitartóan ahogyan Péter az első fejezet 22. versében mondja. Tehát tiszta szívből, őszintén szeressétek egymást, ne hamis, képmutató szeretettel. Ebből is sokat találunk a világban, pedig ha mi Krisztus testeként szeretjük egymást, ez talán mindennél erőteljesebb üzenetet küld a világ felé.

mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá,

Fizikai értelemben romlandó magból születtem édesanyám és édesapám egységéből - érdekes keveréke vagyok mindkettőjüknek, mindkettőjüktől 23-23 kromoszómát kaptam. Ahogy telnek-múlnak az évek egyre öregszem, testem egyre inkább leépül. Nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy nem csak fizikai értelemben romlandó magból születtem meg, hanem azóta újjá is születtem egy romolhatatlan magból. Így tehát kaptam egy új életet, amely nem múlik el soha, hanem örökkön-örökké megmarad.

mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtek újjá, Isten élő és maradandó igéje által.

Isten Igéje volt az a mag a szívemben, amely miután kikelt, új - szellemi értelemben vett - életet adott. A Zsidók 4:12-ben a következőket olvashatjuk: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme, a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*“ Jézus Máté evangéliumának 13. részében a magvető példázatát mondta el tanítványainak: *„Íme, kiment a magvető vetni, és vetés közben néhány mag az útfélre esett, aztán jöttek a madarak és felkapkodták. Mások sziklás helyre estek, ... mások tövises közé estek... a többi pedig jó földbe esett, és termést hozott.*“ A tanítványok később megkérdezték a példázat jelentéséről, mire Jézus ezt a választ adta nekik: A mező a világ, a mag pedig Isten Igéje. Mi tehát egy romolhatatlan magból, vagyis Isten Igéjéből születünk újjá, és új életet kaptunk. Bár az őemberem szép lassacskán elmúlik, leépül, a Lélek engem minden nap megerősít és felfrissít, lelki értelemben tehát erősebb vagyok és egészségesebb, mint bármikor is voltam életemben. Egy napon pedig a lelkem kiköltözik majd a testemből - ebből az ideiglenes, kiöregedett sátorból, - hogy beköltözzön abba a házba, amelyet Isten a saját kezével készített el számomra. Ez az én soha el nem múló szeplőtelen, hervadhatatlan örökségem, amely a mennyben van fenntartva számomra.

*„Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű és a virága elhull,
de az Úr beszéde megmarad örökké.*“

Láthatjuk tehát, hogy vannak bizonyos dolgok, amelyek mulandóak csupán, míg mások örökké megmaradnak. Ne feledjük azonban, hogy bennünket Isten nem veszendő dolgokon - ezüstön vagy aranyon - váltott meg, és ne feledjük azt sem, hogy újjászületünk Isten Igéjének romolhatatlan magjából.

„Az Úr beszéde pedig megmarad örökké.“ Jézus a Máté 24:35-ben a következőket mondja: *„Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.*“ A világegyetem tehát szépen, lassan elmúlik, a nap is szépen, lassan kihűl. Becslések szerint a nap legfeljebb még tizenöt, húsz milliárd évig bírja, de ha a nap kihűl is, Isten Igéje örökre megmarad. Én is megmaradok, mert engem Isten Igéje újjászült, most már örök életem van. Jézus a Lukács 21:33-ban ezt mondja,

hogy „az ég és a föld elmúlik, de én beszédem nem múlnak el“ - az Úr beszéde megmarad örökké.

Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek.

Valami örökkévaló van tehát a birtokunkban, ami soha nem múlik el, ami által újjászülettem és örök életem lehet.

Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, mint újszülött csecsemők, a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre; mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.

Olyan sok gyülekezetben az emberek érzékeire próbálnak csak hatni és mintegy versengenek az emberek kegyeiért, azért, hogy ki, mennyire tudja lenyűgözni az embereket és mennyire tudnak hatni az érzelmeikre. Ezzel csak az a probléma, hogy nem ettől növekedünk, nem ettől válunk érettebbé az Úrban. Olyan ez mint a fagy. Nagyon finom és csábító, de nem túl tápláló, a szervezetünk nem tud belőle erőt meríteni. Ha csak fagyin élénk, gyorsan legyengülnék. Ha azonban Isten Igéjéből táplálkozol és tudod az Ő Igéjéből, hogy az Úr jó és kegyelmes, akkor a megpróbáltatások idején ebből a meggyőződésből erőt tudsz meríteni.

Ezért írja Péter, hogy mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjuk, hogy növekedhessünk. Pontosan ezt látom a bébi-keresztények életében. Nagy örömmel figyelem őket és látom, hogy Isten Igéjének minden szavát milyen buzgón isszák magukba. Amikor elmegyek a kölcsönzőasztal mellett, mindig hatalmas örömmel tölt el, ha látok embereket, akik táskányi felvételt visznek magukkal, hogy azt meghallgassák és aztán egy egész táskányit hoznak vissza a következő héten, hogy egy újabb nagy adagot vihessenek magukkal.

Épp a közelmúltban látogatott meg egy házaspár Texasból. Kint élnek egy farmon, a semmi kellős közepén, és csak azért jöttek el hozzánk Kaliforniába, mert otthon mindig hallgatták a tanításaimat és egy másik lelkipásztor tanításait, és szerettek volna személyesen is meglátogatni bennünket és megköszönni ezt. Olyan nagy örömmel hallgattam, hogy szinte habzsolták az egyik tanítást a másik után. Valóban szomjúhozzák Isten Igéjét.

Szeretném kihangsúlyozni tehát, hogy Isten Igéje az ami táplál bennünket, amelynek köszönhetően növekedhetünk. Nincs lelki értelemben vett növekedés Isten Igéje nélkül, hiszen Isten Igéje az, ami a lelki emberünket táplálja. Nélküle nincs igazi lelki növekedés. Különbéféle érzelmi megtapasztalásaink Isten Igéje nélkül is lehetnek, de nélküle nem növekedhetünk.

Járuljatok őhöz, mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek, amely azonban Isten előtt „kiválasztott és drága“;

Nagyon érdekes számomra az, hogy Péter - a kemény legény, aki nem gatyázik - a Gecsemáné kertben, amikor Júdás megérkezett a római katonákkal, akik egyértelműen túlerőben voltak, mégis kardot ránt és elkezd vele hadonászni. Egy bátor, impulzív ember. Csodálatos, hogy amikor itt Jézusról beszél, olyan szavakat használ, mint a „drága“. Ez a szó egy ilyen kemény legény szájából nem semmi. Csodálatos látni azt, hogy Isten kikké formál bennünket - oroszlánból szelíd galambot.

Itt tehát Péter Jézus Krisztusra úgy utal, mint egy élő kőre. Ha az 5 Mózes 32-ben megnézzük Mózes énekét látjuk, hogy Mózes abban Istent kösziklának, a hamis Isteneket pedig szintén

szikláknak nevezi. Az 5. Mózes 32:31-ben olvassuk, hogy *„sziklájuk (vagyis hamis Istenük) nem ér fel a mi kősziklánkkal...“* Dániel könyvében olvasunk Nebukadneccár király álmáról, amelyben egy szobrot lát, amely több birodalmakat jelöl Babilonnal kezdődően. Babilon után egyéb birodalmak következnek, mint a perzsa, a görög, a római, végül majd pedig egy tíz nemzetből álló birodalom, amely uralni fogja a világot. Nebukadneccár álmában hirtelen egy kő zuhant le anélkül, hogy valaki hozzányúlt volna, ledöntötte a szobrot, és darabokra zúzta az egészet. Dániel 2:35-ben azt olvashatjuk, *„a kő pedig, amely ledöntötte a szobrot, nagy hegygé lett és elfoglalta az egész földet“*. Dániel később elmagyarázza a királynak, hogy mit jelent ez az álom, hiszen Isten elárulja Dánielnek a megfejtést, eszerint a kő nem más, mint az eljövendő Jézus Krisztus. Ő lesz majd az a kő, ami véget vet a földi királyságoknak, és egy olyan királyságot támaszt, amely nem semmisül meg soha.

Amikor Izráel gyermekei a pusztában barangoltak és vízért kiáltottak, Mózes - Isten parancsa szerint - fogta botját, rácsapott a sziklára és vizet fakasztott abból. Az 1 Korinthus 10:4-ben Pál ír arról a kőszikláról, amely Izráel gyermekeivel ment a pusztában és Pál szerint az a kőszikla Krisztus volt. Krisztus, akiből az élő víz ered, ugyanúgy az a víz, amely a kősziklából fakadt a sivatagban, az életet jelentette Izráel gyermekei számára. Nélküle szomjan haltak volna. Hozzájuk hasonlóan mi is kint bolyongtunk a pusztában, a bűneink sivatagában és majdnem meghaltunk. Akkor azonban lesújtottak Jézusra, a kősziklára - miattunk és értünk - és az élet vize kiáradt a kősziklából. Mi pedig ittunk abból a vízből, ami az életet jelentette számunkra.

A 4. Mózes 20-ban, amikor Izráel gyermekeinek ismét vízre volt szüksége, az Úr azt parancsolta Mózesnek, hogy parancsolja meg a sziklának, hogy adjon vizet. Mózes azonban feldühödött a panaszkodó tömegre: *„Hallgassatok ide, ti lázadók! Fakasszunk-e vizet nektek ebből a sziklából? Azzal fölemelte Mózes a kezét, és kétszer ráütött botjával a sziklára ...“* és vizet fakasztott abból. Mózes tehát ráütött a sziklára, ahelyett, hogy szólt volna hozzá és ezzel egy nagy hibát követett el, amelynek a következményéért felelnie kellett. Mert a sziklára elég volt egyszer rácsapni, másodszer már nem szükséges, ahogy Jézusnak sem kell újra és újra meghalnia a kereszten, egyszer elegendő volt. Most tehát, ha vízre szomjazunk, csak szólunk kell a kősziklához, csak kiáltanunk kell Jézus Krisztushoz.

Péter azt írja tehát az 1. Péter 2:4-ben, hogy *„járuljatok őhöz mint élő kőhöz, amelyet az emberek ugyan megvetettek“* - ne feledjük, hogy a zsidók elutasították Jézust mint a Messiást, amely azonban *„Isten előtt kiválasztott és drága“*.

ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá,

Ez az egyház, egy lelki ház.

szent papsággá,

A 9-es versben királyi papságnak nevez majd bennünket az Ige.

hogyan lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által.

Melyek azok a lelki áldozatok, amelyek felajánlására Péter buzdít bennünket? Az 51. zsoltárban a következőket írja Dávid a 18-as verstől: *„Hiszen a véresáldozatot nem kedveled, és ha égőáldozatot adnék is, nem vennéd szívesen. Isten előtt a töredelmes lélek a kedves áldozat. A töredelmes és megtört szívet nem veted meg Istenem.“* Dávid egy Istennek felajánlható lelki áldozatról beszél - megtört szívünkről Isten előtt. A zsidókhöz írt levél 13:15-ben pedig ezt

olvashatjuk: *„Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevéből vallást tévő ajkaink gyümölcsét.”* Vagyis amikor Istent dicsérjük, akkor is lelki áldozatot mutatunk be. Isten gyermekeiként mi egy szent papságot alkotunk és a papok kiváltsága éppen az volt az Ószövetségben, hogy ők járulhattak Isten elé. Isten gyermekeiként ez a kiváltság most nekünk is megadatott: szabadon színe elé járulhatunk, imádkozhatunk, dicsérhetjük és lelki áldozatokat mutathatunk be, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. Tehát ha Jézus Krisztus nevében, ha Jézus Krisztuson keresztül ajánljuk fel ezeket, akkor kedvesek Isten előtt.

Ezért áll ez az írásban: „Íme, leteszek Sionban egy kiválasztott drága sarokkővet, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.”

Néktek, a hívőknek drága kincs; a hitetleneknek pedig az a kő, amelyet megvetettek az építők, sarokkővé lett,

Péterre egész bizonyosan nagy hatást gyakorolt az a zsoltár, melyben ez az ígérés található. Amikor ugyanis Pétert az Apostolok Cselekedeteinek 4. fejezetében a nagytanács elé állították, és kérdőre vonták, mert meggyógyított a templom előtt egy sánta embert, Péter a következőket válaszolja vallatónak: *„Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg, vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen.”* Majd hozzáteszi: *„Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők megvetettetek, és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”* Péter itt a 118. zsoltárból idéz, amely valóban utal a Messiásra, és 22-es verse így szól: *„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.”* A 118. zsoltárban tehát egy próféciát találunk Jézus Krisztusra vonatkozóan, ez az ígérés megjövendöli azt, hogy Jézust elsősorban a zsidó vallási vezetők utasítják el. Mégis az Úr akarata volt az, hogy Ő legyen a sarokkő, amelyre építenek és valóban Ő az a sarokkő, akire az egyház épül. Jézus is azt mondja, hogy erre a kősziklára építi egyházát. Milyen kősziklára? Péter azon felismerésére, hogy Jézus a Messiás, az élő Isten Fia. Erre a kősziklára épül tehát az egyház, Jézus Krisztus a szikla, a sarokkő, az élő Isten Fia.

A legenda szerint Salamon templomának építésekor az építőköveket nem az építkezés helyén fejtették, és nem is ott faragták méretre. Mindenre tehát egy másik helyen került sor, és a hagyomány szerint olyan pontossággal faragták ki a köveket, hogy azok tökéletesen illeszkedtek egymáshoz, vagyis a templom építésnél semmiféle kötőanyagot nem kellett alkalmazni, hogy a hézagokat betömje és a köveket összetartsák. Mivel sem a kőfejtés, sem a kőfaragás nem az építkezés helyén történt, viszonylag csendesen épült Salamon temploma, hiszen nem volt sem kőfejtőtől, sem kőfaragóktól hangos az építkezés helye. A legenda szerint egy napon a kőfejtőből érkezett egy kő, a templomépitő munkások azonban nem találták meg a helyét, nem tudták hova beilleszteni és ezért félredobták. Amikor azonban már a templom készen állt, rádöbbenetek arra, hogy a sarokkő hiányzik. Ezért követeket küldtek a kőfejtőbe, mondván *„Most már minden készen áll, küldhetitek a sarokkővet, már csak ez hiányzik!”* A kőfejtőből azonban visszaüzentek, hogy azt már régen elküldték. A munkások tehát vitatkoztak a kőfejtővel, és akkor az egyik munkás véletlenül megtalálta azt a követ, amit a korábbiakban félredobtak. Akkor döbbentek rá arra, hogy ez az a kő, amit kerestek, ez a sarokkő.

Nagyon érdekes, hogy ugyanez történt később Jézussal is: *„Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő”* és Péter az Apostolok Cselekedetei 4:12-ben még hozzáteszi: *„és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének”.* Megütkezés kövévé és botránkozás sziklájává lett. Itt tehát egy

kettősséget látunk Jézusban, egyrészt Ő a sarokkő, amelyre ráépül az egyház; másrészt azonban sokan megütköznek és megbotránkoznak rajta. Jézus a zsidók számára is a megütközés kövévé vált. Egyszerűen nem értették meg, hogy a Messiásnak meg kell halnia. Így, Jézus a szemükben a botránkozás sziklája.

Pál az 1. Korinthus 1:18-ban a következőket írja: *„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje“*. Majd hozzáteszi a 23. versben: *„Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége“*.

Visszatérve az 1. Péter 2:8-ba:

megütközés kövévé és botránkozás sziklájává; azok beleütköznek, mert nem engedelmeskednek az igének. Ők erre is rendeltettek.

Itt megint csak azt látjuk, hogy Isten előre tudta, hogy ők nem engedelmeskednek majd - ezért mondja azt, hogy *„ők erre is rendeltettek“*.

Ti azonban választott nemzetség ... vagytok

Jézus a János 15:16-ban azt mondja: *„Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki és rendeltetek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete...“* 1.Péter 2:9:

Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdesséte nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket,

Itt olvasható Isten célja velünk: *„hogy hirdessük nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságába hívott el bennünket“*. Amikor Pál az Apostolok Cselekedeteiben, a 26. részben, Agrippa király előtt tett bizonyosságot és arról beszélt, hogy mire hívta el őt Isten, a 17. versben – Jézust idézve - így szól: *„Megoltalmazlak e néptől és a pogányoktól, akikhez küldelek. Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbennem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek“*. 1 Péter 2:10:

akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.

Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket:

Itt Péter már a hívő ember és a világ viszonyára utal, János a következőket írja ezzel kapcsolatban első levelének második fejezetében, 15. versben: *„Ne szeresséte a világot, se azt, amit a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az étellel való, kérdés nem az Atyától, hanem a világtól van“*. Mit mond az 1. Péter 2:11-ben?

Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak.

Hiszen ha nem tartózkodunk ezektől, tönkretesznek bennünket.

Tisztességesen éljetez a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.

Péter tehát azt mondja, hogy legyen a ti életeitek bizonyosság a világ előtt még akkor is, ha ki nem állhatnak és gúnyolnak benneteket - éljetez úgy, hogy az bizonyosság legyen Istenről. Az elragadtatás napján, amikor Isten kiemeli az ő gyermekeit ebből a világból, hadd döbbenjenek rá arra, hogy mi valóban a helyes dolgot tettük azzal, hogy Istent követtük, dicsértük, és hirdettük. Hadd döbbenjenek rá abban a pillanatban Isten igazságára!

Engedelmeskedjétek minden emberi rendnek az Úrért, akár a királynak, mint legfőbb hatalomnak,

Péter tehát azt mondja, hogy engedelmeskedjünk, rendeljük alá magunkat ennek a rendnek, rendszernek, mert ez is része bizonyoságunknak a világ előtt. Bizony vannak olyan törvények és szabályok, amelyek megnehezítik az életet, de keresztényként mégis tartjuk be azokat.

akár a helytartóknak, mint akiket ő küld a gonosztevők megbüntetésére és a jót cselekvők megdicsézésére.

Mert Isten akarata az, hogy jót cselekedve némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát,

Az a fajta hozzáállás tehát, amelyet például a Jehova Tanúinak esetében látunk, hogy nem hajlandók tisztelegni a nemzeti lobogó előtt, nem igazán tekinthető biblikus magatartásnak. Engedelmeskednünk kell az emberi rendnek az Úrért, még akkor is, ha nehéz, mert Isten akarata az, hogy ezáltal elnémítsuk az értelmetlen emberek tudatlanságát.

mint szabadok:

tehát szabadságunk van,

nem úgy, mint akik a szabadságot a gonoszság takarójául használják, hanem mint Isten szolgálói.

A karácsonyhoz visszakanyarodva: szabad vagyok arra, hogy megünnepeljem a karácsonyt, szabad vagyok arra, hogy ne ünnepeljem meg, szabad vagyok arra, hogy feldíszítsek egy karácsonyfát, szabad vagyok arra, hogy ezt ne tegyem. Ne akadjunk fel ilyen dolgokon, ne törvényeskedjünk, Isten nem ez alapján szeretne velünk kapcsolatot kialakítani. Ő egy szeretetteljes kapcsolatra vágyik velünk. Ugyanakkor vigyáznom kell, hogy ne éljek vissza a szabadságommal, mert arra már nem vagyok szabad, hogy a testem kívánságai szerint éljek, arra azonban igen, hogy többé ne éljek a testem kívánságai szerint. Ez óriási dolog, hiszen a hitetleneknek nincs meg ez a fajta szabadságuk. Ők ugyanis a saját testük rabszolgái. Mi azonban szabadok vagyunk Krisztusban. Mire vonatkozik ez a szabadság? Hogy többé ne kelljen a testünk szerint élnünk - Istennek hála ezért. Ne arra használjuk azonban ezt a szabadságot, hogy a bünt létjogosulttá tegyük az életünkben.

Mindenkinek adjátok meg a tiszteletet, a testvéreket szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.

Ti szolgálók pedig teljes félelemmel engedelmeskedjétek uraitoknak, ne csak a jóknak és méltányosoknak, hanem a kíméletleneknek is.

Mert kegyelem az, ha valaki Istenre néző lelkiismerettel tűr el sérelmeket, amikor igazságtalanul szenved.

De milyen dicsőség az, ha kitartóan tűritek a hibátok miatt kapott verést?

Ha valamilyen hibát követett el a szolga, akkor bizony gyakran megtörtént, hogy az ura jól megverette érte. Azt kérdezi tehát Péter, milyen dicsőség van abban, ha ezt eltűritek, hiszen ti hoztátok a saját fejetekre a bajt.

Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és tűritek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében.

Szenvedni valamiért úgy, hogy nem is mi vagyunk a hibásak? Hát ... ezt nem szeretjük. Bizony fájdalmat okoz, amikor olyanért büntetnek meg bennünket, amit nem is követtünk el.

Erről bizony az édesapám jut eszembe, aki nagyon hirtelen haragú volt, impulzív, ösztönösen és azonnal reagált, és csak később gondolkodott. A kisöcsém, aki nálam hét évvel volt fiatalabb, ezt nagyon jól tudta és gyakran ki is használta. Azért hozzá kell tennem, hogy nagyon szerettük őt, ő volt a család kedvence. Az édesapám azt mondta édesanyámnak, hogy „Veszek neked egy Cadillac-et, ha egy vörös hajú, szeplős kisfiúval ajándékozol meg!” Pontosan ez történt, az öcsém valóban egy vörös hajú, szeplős fiúcska volt. Azt azért még hadd tegyem hozzá, hogy az édesanyám nem kapott Cadillac-et, csak parfümöt, de azért ez is valami. Szóval, emlékszem, hogy a kisöcsém gyakran elkezdett torkaszakadtából ordítani, mire beviharzott édesapánk és a nadrágszíjával jól elfenekelt engem és a másik testvéremet. Majd miután ezt megtette, megkérdezte tőlünk, hogy mi történt? Az öcsém tehát tudta, hogy az édesapánk először elfenekel bennünket, és csak utána kérdezi meg, hogy mi történt. Úgyhogy sokszor ezzel próbált zsarolni bennünket, hogy ha olyanra készültünk, ami neki nem tetszett. Ilyenkor a kis csibész azzal fenyegetőzött, hogy mindjárt elkezdi ordítani és akkor tudtuk, hogy mi következik. A végén persze kiderült, hogy sokszor nem érdemeltük meg az elfenekelést, és ilyenkor édesapánk bocsánatot kért tőlünk. Mi azonban nem nyeltük le ilyen könnyen a kisöcsém húzásait, és szörnyen bántunk vele emiatt: felhúztuk az orrunkat és sértetten jártunk fel s alá. Valójában nagyon sok turpisságot követtem el, ami miatt egy jó elfenekelést érdemeltem volna, de nem kaptam, mert soha nem jutott az édesapám fülébe. Úgyhogy, ha jól megnézem, még mindig kevesebb verést kaptam, mint amennyit valójában érdemeltem volna, még akkor is, ha öcsém miatt sokszor igazságtalanul fenekeltek el.

Péter tehát azt mondja, ha a saját hibádból szenvedsz, akkor ne csodálkozz, tudnod kellett volna, hogy ez vár rád. Ha azonban igazságtalanul szenvedsz, ha kitartóan cselekszed a jót és tűröd érte a szenvedést, az kedves Isten szemében. Ha tehát ártatlanul és igazságtalanul megvernek és üldöznek bennünket, ahelyett, hogy dühbe gurulnánk és elkezdenénk fenyegetőzni, viseljük azt el türelmesen. 1. Péter 2:21:

Hiszen erre hivattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek:

Nekünk tehát ebben is Jézus példáját kell követnünk.

Ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött,

Ézsaiás 53:7: „Mint a bárány, ha vágóhídra viszik, vagy mint a juh, mely némán tűri, hogy nyírják, ő sem nyitotta ki száját.“

mikor gyalázták nem viszonzta a gyalázást, amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél.

Nekünk is ezt kellene tennünk - Jézus példáját követve - amikor olyan dolgok történnek az életünkben, amelyeket nem értünk, amelyeket esetleg nem érdemlünk meg. Adjuk át azokat Istennek, bizzuk rá ezeket a dolgokat, ahelyett, hogy fenyegetőznénk vagy megpróbálnánk bosszút állni. Jézus a Lukács 6:32-ben a következőket mondja: „*Ha azokat szeretitek, aki szeret titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik... Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, ... legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas*“. Más szavakkal: ebből látszik meg, hogy Isten szeretete bennetek lakozik. Annyira fontos lenne tehát, hogy mindent át tudjunk adni Istennek. Ha üldöznek, ha igazságtalanul vádolnak, adjuk azt át Istennek, bizzuk Őrá. Ha ezt megtesszük, Isten lesz az, aki eljár majd az ügyünkben. Ha azonban tíz körömmel ragaszkodsz ahhoz, hogy megvédd magad, akkor Isten megengedi ezt neked. Ha azonban az Úr kezébe helyezzük az egészet és hagyjuk, hogy Ő állítsa helyre a dolgokat, akkor Ő ezt meg is teszi. Tanuljunk meg tehát valóban mindent átadni Istennek, mindent reá bízni.

Péter is erre buzdít bennünket ugyanebben a levélben a 4. fejezet 19. versében: „*Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is – jót cselekedve - ajánlják lelküket a hű Teremtőnek*“. Kövessük tehát Jézus példáját, akit szintén igazságtalanul ítélték el, mégsem gyalázta azokat, akik kínozták. Sőt mi több, miközben a keresztre szögezték, mit is imádkozott? „*Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek*“. A Máté 5:44-ben Jézus a következőket is mondja: „*Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket*“. Amikor szenvedett nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Mi volt Jézus utolsó kiáltása a kereszten? Ezt látjuk a Lukács 23:46-ban: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!*“

Bűneinket maga vitte fel testében a fára,

Jézust igazságtalanul ítélték el, hiszen büntelen volt, nem volt miért szenvednie, a mi bűneinkért szenvedett, és a mi bűneink miatt halt meg.

Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk; az ő sebei által gyógyultatok meg.

Egyesek ez alatt a gyógyulás alatt csupán egy lelki értelemben vett gyógyulást értenek, szerintem azonban nem csak erről van szó.

Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Itt Péter szabadon idéz az Ézsaiás 53-ból, hiszen ott a 6. versben a következőket olvashatjuk: „*Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért*“. Az előző versben pedig ezt olvashatjuk: „*Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, a ő sebei árán gyógyultunk meg*“. Mivel azonban Jézus magára vette bűneinket, dicsőséges üdvösségünk és élő reménységünk, soha el nem múló szeplőtelen, romolhatatlan örökségünk

van. Mi ebben örvendezhetünk, hiszen most már miénk az örök élet Jézus Krisztus által. Örökösei vagyunk örökkévaló országának és mi vele élünk és uralkodunk majd örökkön örökké. Micsoda reménysége van Isten gyermekeinek, micsoda dicsőséges jövő is vár ránk!